

Arrest

nr. 109 691 van 13 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Koerd afkomstig uit Salmas en bent u Iraans staatsburger.

U woonde samen met uw echtgenote J. S. (...) in het dorp Khenavin. Begin 1390 (Perzische tijdrekening, komt overeen met april/mei 2011 in de Europese tijdrekening) kwam u via uw vriend S. J. (...) in contact met de KDPI (Partiya Demokrat a Kurdistanê; Koerdische Democratische Partij).

Uw vriend sprak veel over de Koerdische kwestie en u liet hem weten dat u graag iets voor uw volk en de partij wilde doen. Op 16/4/1390 (7 juli 2011) ging u samen met S. (...) propagandamateriaal van de partij verspreiden en enkele maanden later schonk u een financiële bijdrage. U wist enkel van S.

(...) dat hij tot de partij behoorde en had geen weet van andere mensen die betrokken waren bij de partij. Op de avond van 11/7/1390 (3 oktober 2011) stonden er plots twee gewapende mannen van PJAK (Partiya Jiyana Azad a Kurdistanê; Partij voor een vrij leven in Koerdistan) voor uw deur die eisten dat u hen ergens heen zou brengen. U weigerde, maar nadat u werd bedreigd ging u in op hun eis. Jullie stapten in uw wagen en reden naar een dichtbij gelegen vallei. Een van de mannen stapte hier uit en kwam even later terug met een derde man. Deze man was ziek en er werd van u verwacht hen naar de stad te brengen waar ze medische hulp zouden zoeken. Onderweg naar de stad kwamen jullie een controlepost van de Sepah-e Pasdaran (Korps van Revolutiewachters) tegen. Uw passagiers maanden u aan om zonder te stoppen door te rijden, wat u deed. Uw wagen werd beschoten en de autoriteiten zetten de achtervolging in. U merkte dat een van uw banden lek geschoten was en de auto kwam tot stilstand.

Terwijl uw passagiers in een vuurgevecht met de autoriteiten verzeild raakten, slaagde u er in om te ontsnappen. U liep naar het dorp Pimand, waar u bij uw oom en tante terecht kon. Toen uw neef de volgende dag thuis kwam, vertelde u hem wat er die nacht was gebeurd en vroeg u hem naar uw dorp te gaan en te horen wat er gebeurd was. Toen uw neef de volgende dag terugkwam uit Khenavin vertelde hij u dat uw wagen in beslag genomen was, dat er een huiszoeking bij uw ouders had plaatsgevonden en dat uw vader gedurende een dag was meegenomen voor ondervraging. U bleef gedurende 20 dagen bij uw oom en tante en sprak in die periode noch met uw echtgenote noch met uw familie. Na 20 dagen bracht uw neef u te paard naar Turkije, waar jullie een week in het dorp Khadan bleven bij een vriend van uw neef. Hierna keerde uw neef terug naar Iran en werd u door een smokkelaar met de auto naar Istanbul gebracht. Vanuit Istanbul vertrok u in een vrachtwagen naar een Europees land. In Griekenland werd u onderschept door de Griekse autoriteiten en werd u naar Athene gebracht. Nadat u in Athene voor een rechtbank was moeten verschijnen, werd u naar een gevangenis gebracht waar u acht maanden verbleef. Tijdens uw verblijf hier had u contact met uw echtgenote en vertelde u haar wat er precies gebeurd was waardoor u Iran was moeten ontvluchten. Van uw echtgenote hoorde u dat de autoriteiten nog 1 of 2 keer bij uw ouders waren langsgekomen om u te zoeken. Op 13 juli 2012 werd u vrijgelaten en ging u bij een Afghaan wonen die u in de gevangenis had leren kennen. Toen hij na drie maanden Griekenland verliet, contacteerde u uw echtgenote opnieuw en vroeg u haar een van uw broers te vragen wat u moest doen. Uw broer M. (...) raadde u via uw echtgenote aan in Griekeland een asielaanvraag in te dienen. Toen u zich tot de Griekse autoriteiten wendde, werd u op een beledigende manier behandeld, waarop u besloot niet in Griekenland te blijven. Wederom nam u via uw echtgenote contact op met uw broer die u met een smokkelaar in contact bracht. Enkele dagen later werd u door deze smokkelaar op een vrachtwagen richting België gezet. Op 9 januari 2013 kwam u aan in België, waar u nog dezelfde dag een asielaanvraag indiende. U wenst niet naar Iran terug te keren uit vrees door de Iraanse autoriteiten geëxecuteerd te worden op beschuldiging van samenwerking met PJAK. In België ging u één keer, op 26 januari 2013, naar een feest van de KDPI in Leuven. Na afloop van het gehoor bezorgde u het Commissariaat-generaal een kopie van de volgende documenten ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas: uw shenasnameh (geboorteboekje); uw karte melli (identiteitskaart); uw legerdienstkaart; uw huwelijksboekje; en een attest van de KDPI d.d. 28 februari 2013 waarin bevestigd wordt dat u een sympathisant bent van de partij en waarin gesteld wordt dat uw leven bij terugkeer naar Iran in gevaar zal zijn.

B. Motivering

Na een grondig onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de elementen in uw administratieve dossier stel ik vast dat u er geenszins in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op verschillende elementen die uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen ernstig op de helling zetten. Zo is het opmerkelijk dat u betreffende de schietpartij tussen uw passagiers en de Iraanse autoriteiten, die ontstond toen u met uw wagen langs een controlepost reed, geen enkele informatie heeft over wat er tijdens en na dit conflict precies gebeurde. Zo wist u niet of er bij de schietpartij gewonden vielen, of er iemand gearresteerd werd en of u gevolgd werd toen u vluchtte. Dat u hier gedurende de 20 dagen dat u in het naburige dorp Pimand verbleef geen geruchten over hoorde, dat u niet weet of er iets over de schietpartij in de media verscheen en dat u zich hier ook niet over geïnformeerd heeft (CGVS, p. 20-22) is maar weinig aannemelijk. Dat u hierover geen enkele informatie heeft, hoewel het hier om een element gaat dat integraal deel uitmaakt van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die bovendien geenszins in overeenstemming is te brengen met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Voorts is het opmerkelijk dat u gedurende de 20 dagen dat u bij uw neef verbleef hem slechts eenmaal vroeg naar uw dorp te gaan om informatie in te winnen. Uw neef wist u te vertellen dat uw vader een dag aangehouden was en dat er een huiszoeking had plaatsgevonden. Of de autoriteiten gedurende de 20 dagen dat u bij uw oom en tante verbleef nog eens terugkwamen naar uw dorp, wist u dan ook niet (CGVS, p. 13). Voorts is het maar weinig aannemelijk dat u uw oom en tante en uw neef op de hoogte bracht van de gebeurtenissen, maar dat u niet wist of zij uw ouders, met wie u gedurende deze 20 dagen geen contact had, op de hoogte brachten van uw verblijf in Pimand. U zou uw oom, tante en neef nooit gevraagd hebben of ze hier met uw ouders over hadden gesproken (CGVS, p. 12, 13). Dit is evenwel maar weinig aannemelijk, temeer uw vlucht uit Iran door uw familie in Pimand werd geregeld en ook werd betaald (CGVS, p. 18). Dat u ook naliel uw ouders of uw echtgenote via uw neef, bij uw vertrek uit Iran, een boodschap over te brengen (CGVS, p. 13-14), is eveneens weinig aannemelijk.

Dat uw geloofwaardigheid op de helling staat blijkt ook uit de vaststelling dat u geen enkel begin van bewijs kon neerleggen dat uw vluchtrelaas enigszins zou kunnen staven. Er werd u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd bewijsstukken binnen te brengen betreffende de wagen - die op uw naam geregistreerd was en waar u een verzekering voor had afgesloten (CGVS, p. 20) - waarmee u werd verplicht uw passagiers te vervoeren en die na de schietpartij in beslag werd genomen door de Iraanse autoriteiten. U kreeg hiervoor zeven dagen de tijd (CGVS, p. 20-21). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u deze stukken vooralsnog – hoewel de termijn reeds geruime tijd verstreken is – niet heeft voorgelegd noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan. Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven. Voorgaande vaststelling ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat niet het minste geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen en vluchtrelaas.

Wat uw betrokkenheid bij de KDPI betreft dient opgemerkt te worden dat dit engagement evenzeer aan geloofwaardigheid mist. Zo is het opmerkelijk dat u enkel van S. (...) wist dat hij actief was voor de KDPI en u zelfs niet van uw eigen broers en vader weet of ze bij de partij actief zijn (geweest) (CGVS, p. 8). U beweerde hier enkel met S. (...) over te hebben gesproken aangezien hij vaak over de Koerdische kwestie sprak en u hem volledig vertrouwde. Dat u uw eigen broers, hoewel u van hen wist dat ook zij zich betrokken voelden bij de Koerdische zaak en ook zij, zoals elke Koerd, iets voor hun volk wilden doen, hier niet in kon vertrouwen (CGVS, p. 8-9), is maar moeilijk in overeenstemming met elkaar te brengen. Bovendien wist u niet sinds wanneer S. (...) betrokken was bij de partij en hoe hij in contact was gekomen met de partij. Of S. (...) andere mensen van de partij kende wist u al evenmin (CGVS, p. 24-25). Verder wist u niet waar S. (...) het propagandamateriaal dat jullie samen een keer verspreidden vandaan haalde en kon u niet zeggen of S. (...) dit vaker deed en wat voor andere activiteiten hij verder deed voor de partij (CGVS, p. 24). Hoe dan ook kan hier aan toegevoegd worden dat u nadrukkelijk stelde dat de Iraanse autoriteiten niet op de hoogte zijn van uw sympathie voor de KDPI (CGVS, p. 27).

Betreffende uw eenmalige aanwezigheid bij een feest van het Belgische comité van de KDPI kan tot slot nog opgemerkt worden dat bezwaarlijk gesteld kan worden dat u hierdoor in die mate in de kijker zou hebben gelopen dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of op ernstige schade. U was immers enkel een gast en bent, hoewel u die ambitie wel zegt te koesteren, vooralsnog geen lid van het Belgische comité van KDPI (CGVS, p. 26-27). Het attest van de KDPI vermag niet hier een ander licht op te werpen.

De overige door u in het kader van uw asielrelaas neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing evenmin wijzigen. Uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat en het gegeven dat u uw legerdienst heeft vervuld staan hier immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM. Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het eerste middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij stelt dat zij actief is binnen de KDPI, een separatistische beweging die strijdt voor een onafhankelijk Koerdistan. Aangezien politieke tegenstanders door de Iraanse overheid zonder pardon worden opgepakt, gefolterd en vermoord, dient zij persoonlijk voor haar “*leven en of mensonwaardige behandelingen*” te vrezen.

2.2.4.2. Waar verzoekende partij in haar betoog een summiere samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.5.1. Verzoekende partij verwijt verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met het feit dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft aangegeven dat zij tijdens het schietincident, zoals ieder normaal mens, enkel heeft gedacht aan haar leven en aldus aan het ontsnappen uit haar wagen. Dat zij niet weet wie van de medepassagiers is kunnen ontsnappen en wie is overleden, is volgens haar evident, aangezien op dat ogenblik het overlevingsinstinct speelt. Het is

tevens logisch dat zij later niet is teruggekeerd naar de plaats van het incident, omdat zij haar leven niet in gevaar wilde brengen, aldus verzoekende partij.

2.2.5.2. De Raad is van oordeel dat bovenstaand verweer geen verschoningsgrond kan vormen voor de vaststellingen in kwestie. Hoewel nog zou kunnen worden aanvaard dat verzoekende partij ten tijde van het schietincident niet zou hebben geweten of er gewonden vielen, of er iemand werd gearresteerd en of zij gevolgd werd toen zij vluchtte, verschaft haar betoog geen afdoende verklaring voor de vaststelling dat zij hier gedurende de twintig dagen dat zij in het naburige dorp verbleef geen geruchten over hoorde, dat zij niet weet of er iets over de schietpartij in de media verscheen en dat zij zich hier ook niet over heeft geïnformeerd. Het feit dat verzoekende partij over een dergelijk opvallend incident helemaal niets heeft vernomen en dat zij geen enkele moeite aan de dag heeft gelegd om hier meer informatie over te bekomen – hetgeen niet impliceert dat zij zich naar de plaats van het incident zou moeten begeven – ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid van haar verklaringen over deze schietpartij. De Raad treedt verwerende partij bij waar deze stelt dat dergelijke houding niet in overeenstemming is te brengen met een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.2.6.1. Betreft de opmerking dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs kon neerleggen dat haar vluchtrelaas enigszins zou kunnen staven, legt verzoekende partij uit dat zij alles wat zij aan documenten bezat, heeft achtergelaten toen de wagen onder vuur werd genomen. Aangezien zij op dat moment voor haar leven vreesde, vindt zij het logisch dat zij er niet aan dacht welke stavingstukken zij misschien later nodig zou kunnen hebben. Opnieuw hamert verzoekende partij erop dat zij dit reeds heeft gesteld tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, doch dat verwerende partij hier geen rekening mee heeft gehouden.

2.2.6.2. De Raad benadrukt dat in de bestreden beslissing het volgende staat: *“Er werd u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd bewijsstukken binnen te brengen betreffende de wagen - die op uw naam geregistreerd was en waar u een verzekering voor had afgesloten (CGVS, p. 20) - waarmee u werd verplicht uw passagiers te vervoeren en die na de schietpartij in beslag werd genomen door de Iraanse autoriteiten. U kreeg hiervoor zeven dagen de tijd (CGVS, p. 20-21). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u deze stukken vooralsnog – hoewel de termijn reeds geruime tijd verstreken is – niet heeft voorgelegd noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan. Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven. Voorgaande vaststelling ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.”* Gelet op het voorgaande, dient te worden opgemerkt dat haar argument dat zij er ten tijde van haar vlucht uit Iran niet aan heeft gedacht/niet de mogelijkheid heeft gehad om stavingstukken mee te nemen omdat zij voor haar leven vreesde, niet ter zake dienend is.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij op heden nog steeds geen enkel begin van bewijs heeft bijgebracht teneinde haar relaas te staven en dat zij in haar verzoekschrift geen relevante uitleg heeft verschaft waarom zij dit nog steeds niet heeft gedaan. Dergelijke vaststelling, die dient te worden samen gelezen met de overige motieven in de bestreden beslissing, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

2.2.7. De Raad constateert dat in de bestreden beslissing eveneens wordt gemotiveerd dat het opmerkelijk is dat verzoekende partij, gedurende de twintig dagen dat zij bij haar oom en tante verbleef, slechts eenmaal aan haar neef heeft gevraagd om naar het dorp te gaan om informatie in te winnen, dat zij dan ook niet wist of de autoriteiten, gedurende dit verblijf bij haar oom en tante, nog eens waren teruggekomen naar haar dorp, dat het maar weinig aannemelijk is dat verzoekende partij, hoewel zij haar oom, tante en neef op de hoogte bracht van de gebeurtenissen, niet wist of die haar ouders, met wie zij gedurende die twintig dagen geen contact had, op de hoogte brachten van haar verblijf bij hen en dat het weinig aannemelijk is dat zij haar oom, tante en neef nooit zou hebben gevraagd of ze hier met haar ouders over hadden gesproken, te meer nu haar vlucht uit Iran door haar familie in Pimand werd geregeld en ook betaald. Tot slot stelt verwerende partij nog dat het weinig aannemelijk is dat verzoekende partij, bij haar vertrek uit Iran, naliet om haar ouders of haar echtgenote via haar neef een boodschap over te brengen. Aangezien hier met geen woord over wordt gerept in het verzoekschrift, beschouwd de Raad de voormelde bevindingen als onbetwist en vaststaand. Het spreekt voor zich dat dergelijke vaststellingen de geloofwaardigheid van haar verklaringen verder ondergraven.

2.2.8.1. Verzoekende partij stipt aan dat zij actief is binnen een verboden organisatie die streeft naar een onafhankelijke Koerdische staat. Uit veiligheidsoverwegingen is het logisch dat de leden elkaar zo

weinig mogelijk kennen, zodat het risico bij het gebeurlijk oppakken door de Iraanse autoriteiten zo klein mogelijk blijft voor de andere leden.

2.2.8.2. De Raad merkt op dat verwerende partij in haar beslissing motiveert dat verzoekende partij enkel van S. wist dat hij actief was voor de KDPI, dat zij zelfs niet wist of haar eigen broers en vader actief waren bij de partij, dat het niet overtuigt dat zij hier enkel met S. over zou hebben gesproken omdat zij hem volledig vertrouwde, dat zij niet wist te zeggen wanneer S. betrokken was geraakt bij de partij en hoe hij in contact is gekomen met de KDPI, dat zij onwetend was over het feit of S. nog andere mensen van de partij kende, dat zij net zo min wist waar S. het propagandamateriaal vandaan haalde dat zij verspreidden, of hij dit vaker deed en wat voor andere activiteiten hij verder ondernam voor de partij. De Raad is van oordeel dat dergelijke mate van onwetendheid – waarbij het zeer opvallend wordt geacht dat verzoekende partij zelfs niet wist of haar eigen broers en vader actief waren binnen de partij, terwijl zij van hen wist dat ook zij zich betrokken voelden bij de Koerdische zaak en dat ook zij, zoals elke Koerd, iets voor hun volk wilden doen – niet kan worden goedgepraat door de *supra* weergegeven argumentatie. De Raad acht het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekende partij, gelet op het repressieve karakter van het Iraanse regime, zich zou inlaten met dergelijke risicovolle activiteiten, met de enige kennis dat S. actief is voor de KDPI. Dat deze quasi totale onwetendheid met betrekking tot het/de politiek(e) verleden/profiel/activiteiten van S. en de (eventuele) andere leden van de KDPI, waaronder haar eigen broers en vader, zou kunnen worden vergoelijkt door veiligheidsoverwegingen, overtuigt niet.

2.2.9. Uit het geheel van de voorgaande uiteenzetting dient te worden besloten dat het asielrelaas van verzoekende partij niet geloofwaardig is. Bijgevolg kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat Iran al jaren een onveilig land is, waar religieus en politiek absolutisme heerst en waar mensenrechten niet bestaan, dat er geen enkele vrijheid van meningsuiting heerst en dat politieke en religieuze tegenstanders er zonder pardon worden “geneutraliseerd”, doch toont zij niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT